

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

29. Dies Novemb. Diligenti Deum sufficit illi placere quem diligit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

comprehenderes, & Dei Majestatem: ut Gerardus ille, cum eo & tu diceres: *Verè graviora quàm infernus habet tormenta, qui tot considerans in bonum, ô infinitum, peccata & scelera, zelo pro Domino comeditur.* Ac deinde magno erga Dei felicitatem affectu exclamabat: *Moddò tu Deus meus in calo, licet ego in æternum in inferno.*

29. DIES NOVEMB.

Diligenti Deum sufficit illi placere quem diligit.

S. Leo *serm. 7. de Jejun. sex mens.*

Placere Deo, de- I.
bet esse omnis
noster labor.

Non tibi displiceat hodie expendere quomoddò Deo placeas, ut placendo, illum olim possideas. Primum Deo placet, qui fugit quæ ei displicent, & facit quæ ei placent. Hinc fugit talis omnia mala, & satagit facere omnia bona. Unde Augustinus: (a) *Quod ei placet, dabit nobis: si quod ei displicet in nobis, displiceat & nobis.* Ita ardebat S. Theresia placere Deo, ut rarum illud, & inauditum ab hominum memoria ediderit votum faciendi semper illud, quod nosset magis placere Deo. Ut porrò cognoscas quæ sint quæ Deo magis placeant, accipe hujus rei methodum à S. Thoma Aquinate. Hic magis studiosus Theologiæ Mysticæ, quam Scholasticæ, flexis humi poplitibus, hanc orationem, quam & ipse concinnavit, recitabat, videlicet: *Concede omnipotens Deus, quæ tibi placita sunt. Primò, ardentè concupiscere. Secundò, prudenter investigare. Tertiò, veraciter agnoscere. Quartò, perfectè adimplere.* Primò, nulli placere ap-

O o o s

peram,

(a) De nat. & grat. c. 33.

petam, vel displicere timeam nisi Tibi. Secundò, vilescant mihi omnia transitoria propter Te, & cara sint mihi omnia tua, & Tu Deus meus plusquam anima. Tertiò, Tadeat me gaudii quod est sine Te, ne cupiam aliquid quod est extra te. Quartò, delectet me omnis labor, qui est pro Te, & radiosissima sit mihi omnis quies, quæ non est in Te. Cui familiaris est hæc oratio, omni Tullio erit disertior orator.

II, Secundò, Deo placet cui Deus placet. Eadem est mens Augustini dicentis: (a) Quis est qui placet Deo? cui placuerit Deus. Displicere sibi Deus non potest. Placeat & tibi, ut placeas illi. Quidquid placet, cum propter bonitatem placeat, Deus displicere non potest, quia est summum bonum. Sed heu! nimis quam multis Deus displicet, & ideo nimis quam pauci Deo placent. Illud modò verum esse convincamus, quando aliquid nobis placet, statim desideramus illud, & cupimus illud habere, vel intra nos, vel juxta nos. Placet Esca? volumus sumere intra nos: placet pulchrum? optamus ut oculi videant; placet harmonia? volumus in auribus resonet: Placet homo? volumus ut crebrò nobis adsit, & si non possit adesse, sistimus illum nobis præsentem cogitatione. Ita si nobis unus placeat Deus, optabimus eum intra nos, optabimus eum semper videre, audire, gustare, illi semper adesse, & quantum licet, illius semper meminisse. Sarius illis est per omnem æternitatem, omni gaudio carere, quam vel unico momento Deo displicere. Unum inter omnia illis displicet, non satis Deo placere. Et tales quantum placeant necesse est Deo? quomodo enim non placerent

Deo,

(a) In Psal. 12.

Deo, quibus nihil placet, nisi unicus Deus? Quomodo Deus non delectetur, & gaudeat iis, qui nullam habent delectationem, aut gaudium nisi Deum? Deus enim diligentes se, diligit, & desiderantes se, desiderat.

III. Tertiò: placet Deo in quo Deus sibi placet. Hæc sententia exuit hominem omni amore sui, & induit amore Dei; ita ut nihil aliud intendat, quàm unicè unicum Deum, sine ulla spe mercedis, juxta hodiernam tesseram. *Diligenti Deum, sufficit illi placere, quem diligit.* Omne præmium quod expectat vivens in terra, vel post vitam in cælo, est placuisse Deo. Hoc modo de Christo dixit Pater: (a) *Hic est Filius meus dilectus in quo mihi complacui.* Sed facile est capere, nec difficile credere, in Filio placuisse sibi Patrem. Sed quomodo sibi in nobis complacerebit, toties, & tam sædè ei displicentibus? nihil eo expeditius, cùm certum sit, in nullo Deum ita sibi complacere, sicut in Filio, non possumus nos Deo quoque placere magis, quàm si quantum nobis fas est, nitamur exprimere in nobis, similitudinem unigeniti Filii ejus. Nam sicut omne animal diligit sibi simile, ita, & Deus diligit sibi similes. Hinc sicut Christus est imago, & speculum Dei Patris, ita & nos conemur esse imago Christi, quàm intuitus Deus Pater, complacere etiam sibi in nobis, tanquam in filiis suis; non quidem naturalibus, sed adoptivis; (b) *quibus dedit potestatem filios Dei fieri.* Ideò enim Filius Dei factus est Filius hominis, ut Filios hominum faceret Filios Dei. Deinde complacerebit sibi Deus in nobis, si unum cum Christo efficiamus.

(a) Matth. 7. (b) Joan. 1.

efficiamur. Si enim totus Jesus, & quidquid in eo est, Patri placet, quomodo non ei placebimus, si unum cum eo sumus? si nos in illo maneamus, sicut membra in corpore, palmites in vite, radii in sole, rami in arbore. Itaque Christo adhærere, est Deo super omnia placere. Illi adhærebis, si non pecces; non peccabis, si ames: est enim illud velut è tripode prolatum:

Nunquam peccares, Christum si semper amares.

30. DIES NOVEMB.

Æternitas nec tempus, nec temporis ulla pars est: neque enim in mensuram cadit. *Sanctus Gregorius Nazianzenus Orat. 38.*

Temporis pretium
ex æternitate
cognoscitur.

Immensum est æstimandum, quod non cadit in mensuram. Hinc necesse est nos æternitatis candidatos immensum, & timere, ne infelix, & gaudere, quia speramus fore, ut felix nobis obtingat per Christi merita, æternitas. Ut tempus bene impendas, infelicem æternitatem rectè expendas. Jussit Ezechielem Deus 390. dies in idem latus decumbere. Quid in carbones igni ardentes inexhausto, excoctorum more & liquentium metallorum immotos decumbere, ac pertinaci caligine, cruciatuque alligatos, ne punctum quidem brevissimi temporis, ex omni æternitate respirare, dictu horrendum, sed magis cogitatu! febrienti nox annus est, quamvis molli, lætoque in lecto, in spe solis, ac medici, non longa in valetudinis expectatione. Quid si lucem, medicum, sanitatem, levamen desperaret & in ardores sempiternos, ignemque perpetuò devorantem

mu.